

Arrest

nr. 294 244 van 18 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 10 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 236 414 van 5 juni 2020.

1.3. Een tweede verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard op 26 mei 2023.

1.4. Op 21 juni 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing

tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

*In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,
[...]*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/05/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is met in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn 2 minderjarige kinderen. De minderjarige kinderen van betrokkene hebben verblijfsrecht in België en maken bijgevolg niet het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om in België bij de moeder te blijven. Betrokkene diende een aanvraag tot postnatale erkenning in voor één van de minderjarige kinderen. De erkenningsprocedure is inmiddels positief afgesloten. Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Italië. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat betrokkene gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten en van daaruit de nodige stappen onderneemt met het oog op hereniging met zijn in België verblijvende kinderen. Bovendien bestaat er binnen de Schengen-zone een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone, waardoor het gezinsleven in afwachting in Europa kan plaatsvinden.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde in België te verblijven met zijn partner, het minderjarig kind van zijn partner en hun 2 minderjarige kinderen. Betrokkene heeft een stabiele en duurzame relatie met een legaal in België verblijvende persoon. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en dat de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Tot op heden werd er geen aanvraag gezinshereniging ingediend. Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Italië. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat betrokkene gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten en van daaruit de nodige stappen onderneemt met het oog op hereniging met zijn in België verblijvende partner en kinderen.

Bovendien bestaat er binnen de Schengen-zone een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone, waardoor het gezinsleven in afwachting in Europa kan plaatsvinden.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Italië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Italië het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Enig middel: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 41, lid 2, van het Handvest Grondrechten EU in combinatie met artikel 74/13, schending van het redelijkheidsbeginsel, schending van de materiële motiveringsplicht, schending van artikel 8 EVRM

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter motivering van de bestreden beslissing: "betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar zonder geldig visum."

Eerste onderdeel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie – en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement."*

In de bestreden beslissing worden de kinderen van de verzoeker weliswaar aangehaald maar er wordt geen rekening mee gehouden buiten dat volgens de bestreden beslissing verzoeker, die in Italië subsidiaire bescherming heeft verkregen kan terugkeren naar Italië om daar stappen te zetten voor gezinshereniging en hij bovendien kan reizen tussen Italië en België en zo het gezinsleven kan plaats vinden.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie van verzoeker en er wordt geen rekening gehouden met de belangen van de minderjarig kinderen van de verzoeker:

De kinderen van verzoeker zijn nog zeer jong. Ze zijn hier geboren en vormen een gezin met verzoeker en zijn partner. Ze kennen geen andere taal, cultuur, maatschappij, schoolstructuur, huisvesting enz. dan de Belgische. Zij hebben geen banden met enig ander land.

Men kan moeilijk stellen dat de verzoeker met zijn minderjarig kinderen contact kan houden door heen en weer te reizen, maw telkens 3 maanden per 6 maanden. Dit betekent dat verzoeker zijn kinderen een half jaar per jaar zou kunnen zien en de andere 6 maanden niet. Door de zeer jonge leeftijd van de kinderen

van verzoeker is op afstand intensief contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen van weinig nut. Het contact tussen ouder en kind is bijzonder persoonlijk in deze leeftijdsfase, het hechtingsproces is van essentieel belang voor een kleuter en peuter. Een langdurige scheiding verbreekt de band tussen ouder en kind. Een scheiding is nefast op de leeftijd van de kinderen. Het gezinsleven vermeld in het bovenvermeld artikel is meer dan een kortstondig contact via e-mail, Facebook, zoom of WhatsApp. Het gezinsleven waarborgt affectieve en persoonlijke contacten, welke onmogelijk kunnen gegarandeerd worden via afstandscommunicatie.

Bovendien is verzoeker illegaal, hij heeft geen werk en hij kan zich bijgevolg het heen en weer reizen dat in de bestreden beslissing wordt voorgesteld, niet veroorloven.

Er wordt helemaal geen rekening gehouden met de belangen van de kinderen.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vw.

Tweede onderdeel.

In de bestreden beslissing wordt niet geoordeeld over een eventuele schending van artikel 8 EVRM.

De afweging in de bestreden beslissing, voldoet niet aan de vereisten van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 24 Handvest.

Het kan niet worden ingezien hoe de verwerende partij rekening heeft gehouden met de hogere belangen van het kind. De belangen van het kind dienen de eerste overweging te zijn (artikel 24 Handvest en EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran t. Oostenrijk, §62).

Bovendien heeft ieder kind er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden (artikel 24.3 Handvest).

Het belang en welzijn van de kinderen is van uitermate groot belang. Door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zouden de kinderen van verzoeker hun vader echter verliezen voor een zeer belangrijke duurtijd (telkens 3 op 6 maanden).

Door de jonge leeftijd van de kinderen van verzoeker zijn, zoals eerder gesteld, moderne communicatiemiddelen van weinig nut. Het contact tussen ouder en kind is bijzonder persoonlijk in deze leeftijdsfase. Een langdurige scheiding verbreekt de band tussen ouder en kind. Een scheiding is nefast op de leeftijd van de kinderen.

De bestreden beslissing stelt een gezinssituatie voor waar verzoeker in een ander land verblijft dan zijn kinderen. Dit is flagrant in strijd met artikel 8 EVRM en alle belangen van minderjarige kinderen.

In deze omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoeker, die zijn verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31) In casu gebeurt de proportionaliteitsafweging niet. Op geen enkel moment wordt concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken.

Er dient besloten te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

Derde onderdeel.

- Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (zie ook hierboven). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt, zoals eerder reeds vermeld, de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/11 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er wordt geen rekening gehouden met de situatie van de verzoeker. Voor verzoeker is een bezoek van 3 op 6 maanden aan zijn kinderen niet haalbaar.

Het contact tussen ouder en kind is bijzonder persoonlijk in de leeftijdsfase van de kinderen van verzoeker. Een langdurige scheiding verbreekt de band tussen ouder en kind. Een scheiding is nefast op de leeftijd van de kinderen.

Bovendien kan verzoeker het heen en weer reizen niet betalen. Hij heeft geen inkomen, zijn vrouw heeft geen inkomen. Ze leven van een uitkering en hebben nog twee kindjes ten laste. De uitvoering van de bestreden beslissing maakt een schending uit van de in het middel vermelde wetsartikelen.

De verwerende partij heeft het belang van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet overwogen. De *modus operandi* van de Dienst Vreemdelingenzaken is in strijd is met het EVRM. De DVZ heeft een disproportionele beslissing genomen en het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing

haalt is buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding en in het nadeel van verzoeker die zeer goed geïntegreerd is in onze Belgische maatschappij.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie en de belangen van verzoeker.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden. (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.2.1. Verzoeker voert in het eerste onderdeel aan dat de bestreden beslissing weliswaar vermeldt dat hij kinderen heeft die in België wonen, maar dat onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van deze kinderen die in België opgegroeid zijn en van verzoeker afhankelijk zijn. In het tweede middelonderdeel vervolgt verzoeker dat een terugkeer naar Italië strijdig is met de belangen van de minderjarige kinderen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat de verplichting om telkens terug te keren naar Italië voor drie maanden op zes een scheiding veroorzaakt die nefast is voor de jonge kinderen. Tenslotte betoogt verzoeker in het derde onderdeel dat hij diende gehoord te worden omtrent de band met zijn kinderen en de gevolgen van de verplichting om naar Italië terug te keren.

2.2.2. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker houder is van de subsidiaire beschermingsstatus in Italië. Vooreerst moet worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing niet te lezen staat dat verzoeker op permanente wijze contact met zijn kinderen dient te houden vanuit Italië, wél wordt er vastgesteld dat verzoeker een verblijfsrecht heeft in een land dat behoort tot de Schengenzone zodat hij vrij kan reizen en contact met zijn kinderen kan houden in afwachting van een verblijfsrecht in België.

De Raad betwist niet dat tussen verzoeker en zijn kinderen een beschermenswaardige band bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). Het gegeven dat verzoeker in een situatie van precair verblijf een gezin heeft gesticht in België houdt echter nog niet in dat hij hierom automatisch aanspraak kan maken op de toekenning van een verblijfsrecht (zie EHRM (Besliss.) 13 mei 2003, *Chandra en anderen t. Nederland*, nr. 53102/99; EHRM (Besliss.) 5 april 2005, *Benamar t. Nederland*, nr. 43786/04; EHRM (Besliss.) 6 juli 2006, *Priya t. Denemarken*, nr. 13594/03; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland*, nr. 50435/99, § 43, ECHR 2006-I; EHRM (Besliss.) 31 juli 2008, *Darren Omoregie en anderen t. Noorwegen*, nr. 265/07, § 64, en *B.V. t. Zweden* (Besliss.) 13 november 2012, nr. 57442/11).

Waar verzoeker aanvoert dat de scheiding van zijn kinderen schadelijk zal zijn voor de ontwikkeling van zijn kinderen, merkt de Raad op dat de scheiding van zijn gezin tijdelijk is in afwachting van het recht op gezinshereniging. Verzoeker was er van op de hoogte dat hij bij weigering van het verzoek om internationale bescherming, België zou moeten verlaten. Bovendien blijkt niet dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds een aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend, zodat ook verzoeker niet blijkt de zaken te hebben bespoedigd. Artikel 10ter, § 2, van de vreemdelingenwet voorziet dat een beslissing word genomen ten laatste negen maanden nadat de aanvraag werd ingediend, zodat de scheiding hoe dan ook tijdelijk is. Bovendien merkt de bestreden beslissing wel degelijk pertinent op dat verzoeker beschikt over een verblijf in het Schengengrondgebied, zodat hij vrij kan reizen tussen Italië en België om het contact met de kinderen te onderhouden.

Waar verzoeker verklaart dat hij geen inkomen heeft en de reiskosten te hoog zouden oplopen, merkt de Raad op dat verzoekers verblijfsstatus in Italië hem toelaat te werken en een inkomen te hebben. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de hindernissen om het gezinsleven met zijn kinderen uit te oefenen van die aard zijn dat ze de belangen van de kinderen en het gezinsleven ernstig zouden schaden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij bijkomend moest worden gehoord omdat hij had kunnen aanvoeren dat een contact met zijn kinderen voor drie maanden op zes onredelijk zou zijn en hij geen inkomen heeft, werd er hoger reeds op gewezen dat de scheiding slechts tijdelijk is en dat de bestreden beslissing terecht opmerkt dat verzoeker vrij naar België kan reizen.

Verzoeker beschikt dan ook ten volle over de mogelijkheid om het gezinsleven zo te organiseren dat de hinder voor het gezinsleven slechts tijdelijk is. Hoger werd er op gewezen dat verzoeker als statushouder in Italië wel degelijk toegang heeft tot de arbeidsmarkt.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij tijdens het bijkomend gehoor elementen had kunnen aanbrengen die van aard zouden zijn de totstandkoming van de bestreden beslissing te beïnvloeden.

Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT